

Slunečnice

Jednou, před dávnými časy, vyrostla jedna veliká slunečnicová louka. Ta ale nebyla nijak hezká, slunečnice byly totiž smutné a každý den měly svěšenou hlavu. Proto ani nálada ve vedlejší vesnici nebyla nijak veselá. Sluníčko bylo totiž smutné a zalezlo si za mraky. Ani ptáci ve vysokých korunách stromů nezpívali. Jednoho dne si ale malý odvážný ptáček samotář řekl, že takovou náladu už ve vesnici nesnese. Rozhodl se tedy, že vyletí, co nejvýše může, a zazpívá sluníčku tu nejhezčí písničku, kterou ho naučila jeho maminka. Když vyletěl nahoru, sedl si na mráček a začal zpívat.

„Sluníčko, sluníčko popojdi maličko,
sedíš tu za mraky, my klopíme zraky,
takhle to nepůjde!”

Ptáček měl úžasný hlásek a sluníčko rozveselil. Rychle letěl dolů, kde už na něj všichni čekali a děkovali mu za rozveselení sluníčka. Slunečnicová louka opět hrdě vztyčila hlavu a lidé ve vesnici se radovali a slavili veselou náladu. A od té doby ptáci každé ráno vesele zpívají a slunečnice se usmívají na lidi z vesnice.